

J. R. HANNULA

**TALOUELLINEN
PULMA
JA SEN RATKAISU**

TAMPEREELLA 1953
P. E:N KANNATUSLIITTO

TALOUELLINEN PULMA JA SEN RATKAISU.

(Vuonna 1931 allekirjoittanut julkaisi »Ruusu-Ristissä» kolmeosaisen kirjoitussarjan »Taloudellinen pulma ja sen ratkaisu». Nyt ovat jotkut ystävät sen sieltä »löytäneet» ja ehdottivat, että kirjoitus julkaistaisiin erillisenä broshyyrinä. Ja niin nyt siten tapahtuukin. J. R. H.)

I

H. P. B. kirjoitti omistuksessaan Teosofian Avaimien: »H. P. B. omistaa tämän kirjan kaikille oppilailleen, että he vuorostaan oppisivat ja opettaisivat». Totuudenetsijöinä emme näinollen voi jäädä valvomaan vain omaa kulkuamme kehityksen tiellä, vaan tehtävämme on nähdä ja pohtia ihmiskunnan yhteisiä erehdyksiä, osataksemme yhteisvoimin pyrkiä eteenpäin. Niinpä nyt kiinnitämme huomiomme ihmiskunnan talouselämäään. Huomaamme, että talouselämä on joutunut kummalliseen umpikujaan. Kummallisuus on siinä, että mistään ei oikeastaan ole puutetta, vaan pikemmin-

kin maa uhkuu ylitsevuotavaa runsautta. Siitä huolimatta ihmiskunta elää vaikeassa taloudellisessa pulassa.

Pulmaa on yritetty pohtia ja selvittää monissa kansainvälisissäkin neuvotteluissa. Mutta tulokset ovat olleet heikkoja. Ratkaisua vaikeuttaa erikoisesti se seikka, että vanhat, koetellut keinot, jotka ennen olivat tehokkaita, ovat arveluttavassa määrässä menettäneet tehonsa. Niinpä säästäväisyys, joka epäilemättä on ollut arvokas hyve, menettää tehonsa ja merkityksensä sen kautta, että työansiot ja säästöt hupenevat yhä lisääntyvien pakkoerojen suorittamiseen. Kuulin kerrottavan, että yksinpä rikkaassa Englannissa meni veroihin 65 % tuloista. Jos siis jollain oli 1000:n rahayksikön tulot, meni siitä veroihin 650 ja omaan käyttöön jäi vain 350 yksikköä.

Toinen arvokas hyve on ollut ahkeruus. Mutta ihmiskunnan kokonaistaloudessa alkaa sekin menettää tehonsa senkautta, että nyt jo on liikatuotantoa ja siitä johtuvaa pakollista joutilaisuutta, työttömyyttä ja hätää. Pulma tässä on erittäin kummallinen. Sillä mitä ahkerampi ollaan, sitä enemmän liikatuotantoa, työttömyyttä ja hätää!

Mutta hätä pakottaa jotain keksimään. Ja yhtenä vanhana keinona tuntuvat jotkut ajattelevan: »jos syntyisi tarpeeksi suuri sota, silloin tulisi menekkiä, kysyntää ja vilkkautta kaikilla aloilla, ja tilanne olisi pelastettu». Tähän nousee kylläkin pari vasta-ajatusta. Ensiksi: ihmiskunnan nykyisessä kehityksessä sota sellaisenaan kuuluu jo niiden asioiden joukkoon, jotka, suurenmoisuudesta huolimatta, ovat kaikkea järkeä vaille. Tästä johtuukin toiseksi: kaikkien sotien jälkeen,

sekä pienempien, että n.s. vuosisatasotien jälkeen muodostuu taloudellinenkin pula nopeasti vain entistä suuremmaksi. Nykyisessä kehityksessä sota ei siis ratkaise edes taloudellista pulmaa, vaan tekee sen entistä vaikeammaksi.

Vielä lienee joissain neuvotteluissa lausuttu, että jos tulisi muutamia k a t o v u o s i a, niin se selvittäisi tilanteen. Tuokin lausunto lienee saanut neuvotteluissa kannatusta. Ainakin on se otettu sikäli vakavasti, että on jo harkittu käydä tuhoamaan erilaisia elintarvevarastoja. Onpa jo tuhottukin. Kuitenkin tämäkin on ilmeisesti liian järjetön keino taloudellisen pulman ratkaisuksi.

Huomaamme siis, että vanhat keinot yleensä, hyvätkin keinot, alkavat käydä riittämättömiksi. Lienee näinollen ainakin sallittua, ellei vielä toivottua, että yritämme katsella asiaa teosofiselta kannalta, Hyvän Lain tie-teellisessä valossa. Tällöin pidämme parhaimpana iskeä suoraan asian ytimeen. Sanomme siis: i h m i s k u n t a o n k ä y t ä n n ö l l i s e s s ä e l ä m ä s s ä ä n s y r j ä y t t ä n y t k a i k k e i n n e r o k k a i m m a t y k s i l ö n s ä j a h e i d ä n k ä y t ä n n ö l l i s e t o h j e e n s a, j o t e n i h m i s k u n n a n t y ö l t ä p u u t t u u j u m a l a i s e n v i i s a u d e n s u o r a n a i n e n j o h t o j a s i u n a u s. Ihmiskunta osaa ja kykenee kunnioittamaan ja käsillään kantamaan mainehikkaita kenraalejaan, kunnianarvoisia piispojaan, oppineita professorejaan, kyvykkäitä ja tarmokkaita kaupan- ja teollisuuden johtajiaan, mutta jo suurimpia taiteilijoitaan, sellaisia kuin Suomen suurin runoilija Aleksis Kivi, tai niitä vieläkin kehittyneempiä olentoja, Mesta-

reita ja Adeptoja, niinkuin ennen kaikkea Jeesus Kristus ja apostolit, tai meidän päivinämme H. P. Blavatsky, joiden työn ja johdon kautta suurin hyvyys ja siunaus tulisi, ne syrjäytetään, niitä ei osata kunnioittaa eikä kyetä käsillään kantamaan, vaan ne joko aseilla tai parjauksilla surmataaan, ne jätetään nääntymään siveellisen ja taloudellisen kannatuksen puutteeseen.

Täten olemme tulleet sanoneeksi varsinaisen syyn ihmiskunnan taloudelliseen pulaan ja kaikkeen kurjuuteen.

Mutta luokaamme toinenkin silmäys samaan asiaan. Mitä näemme? Nuo suurimmat nerot, jotka eläessään olivat joutuneet yhteiskunnan ulkopuolelle, orvoiksi ja muukalaisiksi, ne nostetaan eräänlaiseen arvoon kuolemansa jälkeen. Tämä johtuu ensiksikin siitä, että kuolemansa jälkeen voidaan selittää heidän tarkoitaneen sitä ja sitä, ja toiseksi: kuoltuaan heidät osataan jotenkin arvioida ja muuttaa rahaksi, yhdellä tai toisella tavalla, aina sitä useampien välikäsien kautta, mitä henkisempiä he eläessään maan päällä ovat olleet. Kuinka paljon onkaan esim. Kristuksesta lyöty myyntiä hänen kuolemansa jälkeen? Kerrotaanhan eräänkin paavin huudahtaneen, käsiään hykerellen: »Kyllä tarina Kristuksesta on verraton, se tuottaa niin paljon rahaa!»

Arvaan kyllä, että yhteiskunnan puolelta halutaan tähän huomauttaa esim. näin: »Mutta kyllä Te nyt sentään arvostelussanne liioittelette. Vaikka maailmassa, kristikunnassakin — jumala paratkoon — on paljonkin itsekkyyttä, niin ilmenee yhteiskunnassa paljon ihmi-

syyttäkin, näkyen m.m. siinä, että yhteiskunta huolehtii köyhistä ja vaivaisista, aistiviallisista ja tarttuvatautisista, raajarikoista, invaliideista ja orvoista, niinkuin on huolehdittu esim. sotaorvoista. Ei voitane kohtuudella sanoa, että kaikkeen tähän jalomieliseen uhrautuvaisuuteen kannustaisi vain pelkkä laskelmallinen voittohimo tai eläimellinen itsesäilytysvaisto tai edes levottoman omantunnon rauhoittamisen tarve. Ei, vaan kyllä siinä pohjimmallaan vaikuttaa myös inhimillinen osanotto ja rakkaus».

Tälle huomautukselle annettakoon kaikki sille tuleva arvo. Olisi liian julmaa ja toivotonta, ellei asia olisi juuri noin. Mutta samalla on sanottava suoraan ja selvästi, että ihmiskunnan elämäntarkoituksen toteutumiseen ei tuollainen ihmisyyden määrä ja ilmentymistapariitä. Johto ja valta ihmiskunnan käytännöllisessä elämässä ei tuollaisen menettelyn avulla kykenisi milloinkaan siirtymään pimeyden valloilta valkeuden valloille, todella viisaitten ihmisten käsiin. Pimeyden vallat päinvastoin voivat voitollisina huomauttaa: »Katsokaa, kuinka suurta rakkautta, uhrautuvaisuutta ja jalomielisyyttä me osoitamme köyhille ja vaivaisille, raajarikoille ja orvoille ja invaliideille!» Keskenään he sensijaan voivat ilkkuen virnistellä: »... ja me kyllä osaamme järjestää niin, että tulee olemaan invaliideja, köyhiä ja vaivaisia, orpoja ja raajarikkoja, ja tarttuvatautisia, joten meidän johtaessamme ei tule puuttumaan tilaisuutta jalomielisyyden harjoitukseen!»

Tässä siis ollaan. Evankeliumien mukaan Jeesuskin nimenomaan ja painolla huomauttaa, kuinka ihmiskunnan tuska ja ahdistus yhä vain lisääntyy Ihmisen Pojan

tulemisen edellä, se on: lisääntyy sentähden, ettei ihmiskunta johtajineen haluaisi luopua itsekkyydestään, ei haluaisi vastaanottaa Ihmisen Poikaa, todellista ihmisyyttä, Mestarin viisautta ja käytännöllistä johtoa.

Mitä siis on tehtävä? Tavallinen terve järki, luulakseni, huudahtaa: »Mutta, kaiken järjellisuuden nimessä, lakattakoon toki t e k e m ä s t ä invaliideja, orpoja ja raajarikkoja!»

Mutta ihmiset, etenkin me länsimaalaiset, olemme tottuneet toimimaan, ja sentähdenkään ei pelkkä kielteinen neuvo ja ohjelma riitä. Ohjelma täytyy olla myös myönteinen, toimintaan kutsuva. Mutta tässäpä ovatkin hyvät neuvot tarpeen. Sillä toimintamme täytyisi olla sellaista, että se nimenomaan edistäisi johdon ja vallan siirtymistä pimeyden valloista valkeuden valloille. Kuinka siis voitaisiin osallistua tähän tärkeään tehtävään? Suoraan sanoen, ei mitenkään muuten kuin osallistumalla noiden syrjäytettyjen nerojen, Mestareiden ja Adeptien käytännölliseen neuvoon, työhön Mestarin johdolla.

Mestarin johdolla? Eikö tässä ole heti perin vaikea pulma? Eikö kaikkialla huudeta: »Täällä on Kristus, täällä on Mestari, täällä tehdään valkeitten valtojen johtamaa valistustyötä»? Se on totta. Niin huudetaan. Mutta onhan sanottu: »Heidän hedelmistään te tunnette heidät». Kuitenkin määritelmämme hiukan asiaa. Sanoikaamme näin: niinkuin Sodoman pelastumiseksi olisi siinä kaupungissa täytynyt olla vähintään kymmenen oikeamielistä ihmistä, samoin kaikessa valistus-, kasvatus ja opetustyössä, ja kaikessa työssä, täytyy olla vähin määrä oikeamielisyyttä, totuutta, moraa-

lia, jotta se rakentaisi kalliolle, että se auttaisi valkeitten valtojen johtoon pääsemistä. Ja mikä on tuo vähin siveellisyys? Pimeyden vallat ovat saaneet ihmiset uskomaan, että Vuorisaarna on sekä epäkäytännöllinen että mahdoton ihmisen noudatettavaksi. Jeesus itse nimittää antamiaan käskyjä »pienemmiksi käskyiksi». Vuorisaarnan käskyt ovat nykyisessä kehityskaudessaan olevalle ihmiskunnalle näinollen vähimmätsiveelliset käskyt, käytännölliset ihanteet.

Opetus-, kasvatus- ja valistustyölle asettaa Hyvän Lain tiede siveysopin lisäksi vähintään seuraavat kolme teoreettisen totuuden vaatimusta: 1) tieto Jumalan suunnitelmasta, siitä, mitä varten me ihmiset elämme maan päällä tullaksemme hapatuksen eli jatkuvan kasvamisen kautta täydellisiksi, niinkuin taivaallinen Isämme on täydellinen. 2) tieto vastuunalaisuudesta, syyn- ja seurauksen laista, joka mittaa jokaiselle tekojensa mukaan. 3) tieto ruumiin ylösnousemisesta eli jälleensyntymisestä ja sen kautta tarjolla olevasta jatkuvan kehityksen mahdollisuudesta.

Nämä totuuden tiedon vähimmät vaatimukset saatavat kenties toistaiseksi olla n.s. ilmoitettuja totuuksia suurille joukoille, mutta opettajilta, papeilta, valistus- ja kasvatustyöntekijöiltä vaadittaneen enemmän. Sillä ei-hän sokea voi sokeata taluttaa. Sentähden kaikki sellaiset kirkot ja koulut, kaikki sellainen opetus, valistus- ja kasvatustyö, jossa ei kunnioiteta, ei välitetä eikä haluta edes ymmärtää Valkoisten Valtojen vähintä totuuden tietoa ja siveellisyyttä, ne loppujen lopuksi muodostuvat vain taakaksi ihmiskunnalle. Niinkuin Jeesus sanoo totuudesta välittämättömille opettajille: »Voi tei-

tä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä! Sillä itse ette mene sisälle, ettekä salli menossa olevien mennä sisälle».

Missä meillä siis olisi tilaisuus yhtyä valkeitten valtojen johtoon? Tietenkin omassa kodissamme, omalla paikallamme. Mutta yksinään ja erillään emme paljoakaan saisi aikaan. Yhteistyö on välttämätöntä. Yhteistyötä varten ovat Viisauden Mestarit tarjonneet auttavan ja johtavan kätensä erikoisemmin silloin tällöin. Yhteistyötä varten kirkkokin alkuaan perustettiin. Alkuseurakunnan opetuksessa kunnioitettiin, selvästi esitettiin ja opetettiin mainittuja neljää totuutta. Se kaikki näkyy Uuden Testamentin kirjoituksissakin kuin itsestään selvänä edellytyksenä. (Alkuseurakunnan ymmärtämiseen on meillä oivallisena apuna Pekka Ervas-tin kirja: »Paavali ja hänen kristinuskonsa»). Myöhemmin, kun muodostui maailmallinen valtiokirkko, nuo neljä totuutta käännettiin kumolleen: joten kirkkojen opit syntyivät väärinymmärretyistä totuuksista.

H. P. B:n teosofinen sanoma oli samoin kutsu yhteistyöhön. Hänen sanomansa luonnollisesti sisältää mainitut neljä totuutta. Teosofian Avaimessa, joka on ytimekäs esitys H. P. B:n sanomasta, sanotaan suoraan: seuratkaa vuorisaarnan neuvoja, jos t a h d o t t e sanoa itseänne kristityiksi. Samoin opit karmasta, jälleensyntymisestä ja ihmiskunnan täydellistymisen päämäärästä ovat täydessä arvossaan.

Mutta onko ihmiskunta johtajineen vastaanottanut korkeimmat neronsa, kokeneimmat veljensä ja heidän kutsunsa? Tavallaan: pilkalla, vastustuksella ja teloit-

tamalla heidät! Heitä ei suinkaan ole kuunneltu eikä käsillä kannettu. He ovat saaneet, niinkuin jo sanoimme, nääntyä siveellisen ja taloudellisen kannatuksen puutteeseen. Ei ole välitetty ajatella Mestarin sanoja: »Ja kuka hyvänsä antaa yhdelle näistä pienistä maljalisenkaan kylmää vettä hänen juodaksensa, sentähden että se on opetuslapsi, totisesti minä sanon teille: hän ei jää palkkaansa vaille». Siitä ei ole välitetty, ja niin on Valkoisen Veljeskunnan lähettien siunaus torjuttu. Siinä on, niinkuin edellä sanoimme, varsinaisin syy kaikkeen kurjuuteen, taloudellisiinkin vaikeuksiin. On tahdottu olla viisaampia ja käytännöllisempiä kuin itse Elämä. Mutta seuraus on, että kokonaiset kansat joutuvat lyömään, niinkuin sanotaan, rukkaset pöytään. Niin sai viimeksi tehdä mahtava Saksan keisarikunta! Niin Venäjän tsaarivalta ja Itävallan keisarikunta. Ja niin tulee edelleen käymään vararikko vararikon jälkeen, pula toistaan suurempi niin kauvan kuin vallitsee sellainen moraali, sellainen käytännöllinen »viisaus» tämän maan päällä, että Ihmisen Pojalla, ihmisyydellä, Mestarilla ei ole mihin päänsä kallistaa.

Jos Kohtalo suo, niin jatkamme toisella kerralla.

II.

Edellisessä tutkielmassa sanoimme jo, että sekä taloudellinen pula että kaikki kurjuus ja hätä yleensä pääsee muodostumaan sentähden, että kaikkein kehittyneimmät ihmiset, Mestarit, työnnetään syrjään käytännöllisessä elämässä. Niin kävi Jeesukselle hänen eläessään. Samoin on myöhemmin käynyt hänen käytännölliselle elämänopilleen.

Näinollen ei ole vaikea ymmärtää, missä pelastuksemme piilee. Yksin taloudelliseltakin kannalta katsoen pelastuksemme edellyttää seuraavaa: on saatava aikaan sellainen muutos ajatustavassa, kunniakäsitteessä ja arvojärjestyksessä, että Valkeitten Valtojen lähetit ja edustajat, Mestarit ja Adeptit, tulevat vähintään yhtä suosituiksi työssään ihmiskunnan julkisessa elämässä kuin tähänasti ovat olleet kenraalit ja piispat, professorit, valtiomiehet ja raharuhtinaat, paavit, kuninkaat ja keisarit.

Nykyään on tilanne vielä sellainen, että vaiikkeivät kansat edes kuvittelekkään tulevana toimeen ilman käytännöllistä hallitsijaa, kuningasta tai presidenttiä tai diktaattoria, niin sensijaan kansat ja niiden johtajat kyllä kuvittelevat tulevana toimeen ilman käytännöl-

listä Mestaria, ilman siveellisesti ja henkisesti kokeenneen, hyvän ja viisaan ihmisen johtoa.

Mutta tällainen luulo ja tällainen järjestelmä tulee lopultakin liian kalliiksi. Sillä siitä on seuraus, että kaikki tuollaiset valtakunnat aina vuorollaan sortuvat. Ihmiset, kansat ja niiden johtajat eivät vaan huomaa pysähtyä edes ajattelemaan tätä asiaa. Niillä on niin kiire. Romahduksienkin jälkeen yritetään vaan jatkaa entisillä keinoilla. Ihmiset ovat kuin lumotut siihen ajatukseen, että kaiken täytyykin päättyä romahdukseen, häviöön, kuolemaan. Se on pimeitten valtojen lumoa. Ihmisten on vaikea oppia edes ajattelemaankaan, että pysyväinenkin valtakunta on mahdollinen tämän maan päällä. Mahdollinen nimenomaan sillä ehdolla, että valtakunnan selvästi tunnustettuna ja itseoikeutettuna johtajana on Kristus, elävä Mestari, henkisesti kokenut nöyrä, hyvä ja viisas ihminen. Jota kaikki tietoisesti kunnioittaisivat, rakastaisivat. Jonka rinnalla ei kukaan pyrkisi valtiaan asemaan, vaan jonka johtoa ja esimerkkiä kaikki palvellen seuraisivat.

Ennenkuin etenemme on välttämätöntä ymmärtää, mistä tässä oikein on kysymys. Sillä jos Mestarinkin taholta katsoen kysymys olisi vain valta-asemasta, kunnipaikasta, rahasta ja rikkaudesta sellaisenaan, silloinhan kenties Jeesus Kristus, Buddha, H. P. B. ja muut Valkeitten Valtojen nerokkaat Lähettäiläät olisivat ryhtyneet pyrkimään kunnia- ja valta-asemiin. Tai he kuka kenties olisivat ryhtyneet lyömään rahaa kaikilla kyvyillään, käytännöllisellä työllään ja tarmollaan. Mutta niin he eivät ole tehneet. Kysymys ei näinollen voi olla ensisijassa siitä, että Jeesus Kristusta, että Val-

keitten Valtojen kuninkaallisia Lähettejä, olisi umpimähkään käsillä kannettava, että heidän käytettävään olisi oleva edustavia huoneita ja paljon rahaa. Luonnollisesti on ensi n kysymys ihan toisesta asiasta. Lyhyesti: kysymys on ihmisten itsensä nousemisesta aineen, kunnian- ja vallanhimon, valheen ja itsekkyyden lumoista totuuden selvään näkemykseen, rakkauden ja hengen todellisuuteen. Siitä on kysymys. Kysymys on johdon ja vallan siirtymisestä ihmisten tajunnassa ja käytännöllisessä elämässä pimeyden valloilta Valkeuden Valloille.

Mutta nytpä rahakin on tuon siirrettävän vallan eräs vertauskuva. Tavallinen mielipide katsoisi epänormaalliksi tilaksi, huonoenteiseksi merkiksi, jos valtakunnan hallitsijan olisi elettävä taloudellisissa vaikeuksissa henkilökohtaisesti. Kansakunnan oma arvo ei sitä sallisi. Siinä on meillä lupaus ja esimerkki siitä, mikä on oleva Mestarin asema ihmiskunnan keskuudessa. Se on oleva kuninkaan asema. Nyt vielä, pimeyden valtojen hallitessa, on meihin syöpynyt kuin muuttumattomana totuutena se ajatus, että Mestarin asema on oleva kerjäläisen asema. Vaikea meidän nyt on muuttaa mieltämme ja oppia ajattelemaan, että Mestarin asema ihmiskunnassa on oleva kuninkaan asema. Ja miksi se on niin vaikeata? Luonnollisesti itsekkyytemme tähden.

Siinä siis ollaan. Mitä on tehtävä? Valistustyötä. Sehän on selvä. Mutta millaista valistustyötä? Oikeastaan puhuimme tästä jo edellisessä kirjoituksessa. Mainitsimme valistustyön neljä m i n i m i -totuutta. Emme niitä tässä toista. Paitsi yhden. Tärkeimmän kaikista: Mestarin käytännöllinen siveysoppi. Ellei valistustyön

pohjana ja valona ole vuorisaarnan moraali, niin se rakentaa juoksevalle sannalle, ja se tukee vain pimeyden valtojen vallassapysymistä edelleen — huolimatta kaikesta Jumalauskon kiivaudestaan, ihanteellisuudestaan, kaunopuheisuudestaan tai tunnelmallisesta liikuttavuudesta. Jos tahdotaan — ja kukapa ei tahtoisi? — tehdä valistustyötä Mestarin kuninkuuden puolesta, ihmiskunnan todelliseksi nostamiseksi, silloin valistustyössämme luonnollisesti elää ja vaikuttaa Mestarin itsensä esittämän moraalin henkinen valo.

Mutta niinkuin sellainenkin valistustyö, mikä tehdään ilman Mestarin siveysoppia, siis ilman Hänen mukanaoloaan ja käytännöllistä johtoaan, tarvitsee ihmisten mukanaoloa ja taloudellista tukea, rahaa, samoin tarvitsee sekin valistustyö mikä tehdään Mestarin johdolla ja Hänen siveysoppinsa mukaisesti. Sekin on selvää. Ratkaistavaksi jää vain: kumpaaiko valistustyötä tahdotaan rahoittaa?

Sillä tässä kohdassa on huomattava eräs tärkeä seikka. Kysymyksen ollessa Mestarin johtamasta valistustyöstä ei millä rahalla tahansa ole ratkaisevaa merkitystä. Johdon siirtymiseksi pimeyden valloilta Valkeuden Valloille ei riitä tekemään lopullista käännettä mistä tai miten tahansa tuleva raha. Ellei olisi väliä mistä lähteestä Mestarin työ rahoitetaan, silloinhan joku maagikko kenties olisi voinut loihtia elämän aarteista esille kalliita kiviä ja kultaa. Kun on kyseessä työ ihmiskunnan siirtymiseksi aineen ja kuoleman orjuudesta hengen voittoisaan elämään, ei sellaisilla rahoilla päästäisi ratkaisevan käänteen ohitse.

Myöskään ei pakkoveroina otetuilla rahoilla päästäisi käännekohdan ohitse.

Mitenkä sitten? Miten on käännekohta sivuutettava?

Asia on seuraavalla tavalla. Johdon ja vallan siirtymisessä ihmisten elämässä pimeyden valloilta Valkeuden Valloille on rahallakin arvoa silloin, ja vain silloin, kun me ihmiset annamme sen itse, vapaasti, kun se tulkitsee antajansa vapaaehtoista kunnioitusta ja rakautta Totuutta kohtaan, Mestarin työtä ja Häntä itseään kohtaan. Kun se annetaan vapaaehtoisena uhrina, leskenropona, josta ei mitään tiliä tai vastapalkkiota toivota. Sillä niin menetellessään antaja samalla ojentaa kätensä Korkeamman Minänsä johtavaan käteen, kutsuu Valkeat Vallat sielunsa valtaistuimelle, kutsuu Mestarin avukseen, johtamaan käytännöllistä, itsenäistyvää elämäänsä.

Käytäntö ja kokemus on näinollen opettanut, että rahakin on merkillinen taikakalu. Rahojenkin käytöllä ihminen osoittaa, osoittaa jumalien, karman ja Mestarin silmien edessä, mitä hän todella harrastaa ja tärkeänä pitää. Sillä hän »tuhlaa» rahoja siihen, mitä hän todella harrastaa ja tärkeänä pitää.

Onkin näinollen kyseessä, raha-asioistakin puhuttaessa, ihmisten mielen muuttuminen. Ihmiset yleensä ovat epäilleet Mestarin johtoa, oppia ja valtaa epäkäytännölliseksi. Etenkin juuri raha-asioissa. Ja siitä johdun kaikessa muussakin. He ovat luulleet kykenevänsä paremmin huomioimaan käytännöllisen elämän realiteetit, tosiasiat. Mutta millä seurauksella?

Seuraus on selvästi tämä: kun rahan, vallan ja rikauden, kun käytännöllisen elämän johto ei ole saanut

olla kokeneimman, viisaimman, parhaimman, epäitsekäimmän ihmisen kädessä, Mestarin kädessä, seuraa tästä, että ihmisten työ ja rikkaus, sekä aineellinen että siveellinen, käytetään epäviisaasti. Syntyy tarpeetonta kärsimystä, epätoivoa ja tuskaa. Ja viivytystä.

Ja tässä sitä ollaan. Nykyinen taloudellinenkin pula on johtunut siitä, taloudellisetkin vaikeutemme ovat jääväämätön todistus siitä, että emme ole ottaneet Mestaria täysin vakavasti. Hänen käytännölliseen johtoonsa emme ole suhtautuneet riittävällä, tietoisella luottamuksella.

Mutta erehdyksistä voi ottaa oppia. Ellei tahdo ummistaa silmiään ja antaa paatumukselle tilaa. Sillä luonnollisesti yksi ja toinen herää huomaamaan, että on erehdytty. On oltu harhan vallassa, lumoissa pimeyden valtojen, niiden, jotka esiintyvät valkeuden enkeleinä pimeydestään huolimatta. Yksi ja toinen herää huomaamaan, että tämä harha aluksi ja lopuksi on varsinainen syy kaikkiin onnettomuuksiimme. Siveellisen silmän avautuessa ihmisen entinen epäily, hienompi tai karkeampi, alkaakin muuttua luottamukseksi. Luottamus vie tekoon. Raha-asioissakin. Keskellä vaikeuksiakin. Tekoon viety luottamus on kuin puron kaivamista lamikon reunalta johonkin suuntaan. Johon suuntaan lamikon vesi sittemmin virtaa.

Jos Kohtalo suo, jatkamme vielä.

III.

Mutta Jumala sanoi hänelle: »Sinä miele-
tön, tänä yönä vaaditaan sielusi sinulta pois;
kenelle sitten joutuu se, minkä olet varan-
nut?» Niin käy sen, joka kokoaa aarteita its-
elleen eikä hänellä ole rikkautta Jumalan
tykönä. Luukk. 12:20, 21.

Edellisissä tutkielmissa olemme nähneet, että sekä taloudellinen pula että yleensä kaikki kurjuus on pääs-
syt muodostumaan sentähden, että viisaimmat, par-
haimmat ihmiset ja heidän neuvonsa on töynnetty syr-
jään. Pelastus on näinollen siinä, että alettaisiin tehdä
tilaa Mestarille ja Hänen viisaudelleen. Mutta tämä ei
tapahdu, elleivät ihmiset yksitellen, yksilöinä, ala kuun-
nella Mestarin neuvoa. Siksi tulimme tutkielmassamme
siihen, että on tehtävä valistustyötä. Mutta nimenomaan
sellaista valistustyötä, jossa noiden syrjäytettyjen Mes-
tareiden opetus, heidän siveysoppinsa ja henkensä valo
loistaa.

Ettei tutkielmamme jäisi vain periaatteelliseksi, tai ei
edes vain yleisessä mielessä aktiiviseksi, täytyy meidän
nyt vetäytyä keskitetympään asenteeseen, määritellylle

alueelle, teosofiselle vainiolle. Tulemme Ruusu-Ristin toiminnan piiriin.

Että Ruusu-Risti on valistustyötä tekevä järjestö, senhän me kaikki tiedämme. Mutta kenties emme ole aivan selvillä siitä, miksi emme olisi voineet toimia joko aivan irrallisina työntekijöinä tai jonkun jo ennenkin olleen seuran, kirkon tai järjestön sisällä? Kysymys ei ole ollenkaan turha. Päinvastoin. Sillä miksi hajoittaa voimia perustamalla yhä uusia järjestöjä? Kootuin voimin saataisiin enemmän aikaan.

Täytyy siis olla pätevä syy Ruusu-Ristin olemassaoloon? Aivan niin. Ja syy on selvä ja yksinkertainen: on ollut välttämättä otettava huomioon ihmiskunnan historian viisaimpien olentojen, Mestareiden, omat, suoranaiset opetukset. Siis ainakin nuo neljä vähintä totuuden tietoa: 1) ihmisen täydellisyystarkoitus, 2) jälleensyntyminen, 3) karma ja 4) Mestarin siveysoppi. Nämä vähimmät opit, joista viimeinen on käytännöllisesti tärkein, on otettu huomioon Ruusu-Ristissä. Tai oikeammin: noiden oppien totuuden voima vaikutti henkilöittyneellä esiintymisellään Ruusu-Ristin syntymisen. Nämä opit nim. olivat jo vuosikymmenien ajan saaneet taidokkaan ja tarmokkaan soihdunkantajan siinä opettajassa, jonka ympärille Ruusu-Risti sittemmin muodostui. Ruusu-Ristin Johtajan opetuksissa, esitelmissä ja kirjoissa esiintyy määräävänä ja täydessä arvossaan nuo neljä totuuden tiedon vähintä vaatimusta. Tarvitsee vain mainita kirjan »Vuorisaarna», joka kommentaarioineen on ennen kaikkea siinä suhteessa uranuurtava, että siinä esitetään Jeesuksen siveysoppi täysin myönteisenä. Ja sanoohan Jeesus itse,

että vuorisaarna on se vähin moraalinen perusta, mille mitään pysyväistä voidaan rakentaa.

Oikeastaan meillä siis on täydessä käynnissä sellainen opetus-, valistus- ja kasvatustyö, joka tapahtuu historian viisaimman olennon opetuksen pohjalta. Kuitenkin tämä työ on vielä siinä asteessa, että sitä voidaan verrata korvessa raivaavan uudisviljelijän työhön. Uudisviljelyksessä ei vielä ole erikoistunutta työnjakoa. Uudisviljelijä on saanut olla oma maanraivaajansa, rakennusmestarinsa ja puuseppänsä, leipojansa ja kutojansa, vieläpä räätälinensä ja suutarinsa. Työnjako on tullut myöhemmin. Että Ruusu-Risti-työ on vielä uudisviljelijän asteessa, näkyy parista seikasta. Esim. opetushuoneesta. Virallisen sivistyksen puhujilla ja opettajilla yleensä on erikoiset, vartavasten järjestetyt koulu- ja opetushuoneensa. Sitävastoin Ruusu-Ristin Johtajan esitelmät ovat olleet missä milloinkin. Tavallisessa sivistyksessä tämä oikeastaan vastaa kalastuksen ja metsästyksen aikaa, jolloin tilapäistä asuntoa muutellaan tarpeen mukaan.

Toinen uudisviljelijän piirre näkyy erittäin selvästi kustannustoiminnassamme. Varsinainen korvenraivaajamme, henkisentöntekijämme, opettajamme ja johtajamme saa olla henkilökohtaisessa vastuussa kustannusliikkeemme raha-asioista. Siis tavallaan oma kustantajansa. Uudisviljelyksen vertauskuvakieltä käyttäen oma »puuseppänsä», »leipojansa», »kutojansa» j.n.e.

Varsinaisessa Ruusu-Risti-työssä olemme siis edelleen vertauskuvallisen uudisviljelijän puutteellisessa, aineellisesti köyhässä asemassa. Etten nyt antaisi aihetta väärinymmärrykseen, siihen luuloon, että esiinnyn vai-

kertelijana, täytyy minun huomauttaa, että henkilökoh-
taisesti olen täynnä kiitollisuutta. Kuinka voisi muuten
ollakaan, kun olen saanut olla jo noin parikymmentä
vuotta teosofisessa työssä? Mutta nyt onkin kysymys
Mestarin työstä. Ja siinä me olemme taloudellisesti köy-
hässä uudisviljelijän asteessa. Siinä tulee näkyviin se,
että Ihmisen Pojalla ei ole kuhunka päänsä kallistaa.
Tämä Ihmisen Pojan kodittomuus taas vaikuttaa, että
kaikille tulee lopulta hoppu ja hätä. Senhän olemme
edellisissä tutkielmissa selvästi oivaltaneet. Senpätäh-
den tässä onkin kyseessä ihmiskunnan asia. On saatava
ymmärretyksi ja vähitellen käytäntöön uusi periaate,
itse viisauden, Mestarin sanelema. Hänen viisautensa
on ollut liian kauvan syrjään sysättynä, hän itse ristiin-
naulittuna. Sentähden ihmiskunnan kurjuus käy vähi-
tellen liian suureksi. Sillä ilman Mestaria ihmiskunta ei
ole ollut vain heikko hyvässä, vaan se on ollut suoras-
taan paha. Olemme käyttäneet tarmomme pahaan.
Käännepähtä täytyy tulla. Tarmoa on opittavat käyt-
tämään hyvään. Ei siis vain puhumaan, selittämään, fi-
losofoimaan. Käytäntö on muutettava. Täytyy saada
käyntiin sellainen kaupanteko, josta Jeesus puhuu, että
aineellisia, katoavaisia arvoja vaihdetaan henkisiin;
ikuisiin arvoihin. Ihmiskunnalla yleensä on aineellisen
rikkauden ylijäämää. Itsekkyys on aikaansaanut epä-
tasaisuutta, ylöllisyyttä ja puutetta. Rakkaus tasoittaa,
aikaansaa sen, että jokaisella on kylliksi ja vielä enem-
män. Mutta se mitä on, se on annettu kuin kokeeksi.
Elämä katselee miten ihminen siihen suhtautuu. Ai-
neellisetkin arvot ovat talentteja, joita on annettu kelle
yksi kelle kaksi, viisi tai kymmenen. Kaitselmus katse-

lee kaivaako ihminen ne maahan, vai käykö hän niillä kauppaa, kartuttaen niitä.

Maahan kaivaminen ei ole sitä, että ihminen saiturin tai pelkurin lailla piiloittelisi rikkauksiaan. Kartuttaminen ei liioin ole sitä, että ihminen ahnehtisi itselleen yhä suurempia pääomia. Elämän kannalta katsoen asia on seuraavalla tavalla. Maahan kaivaa ihminen aineellisetkin rikkautensa silloin, kun hän käyttää niitä vain omaa itseään varten tai maailmallisiin tarkoituksiin. Ei hän silloin ole käynyt kauppaa mammonalla, ei hankkinut itselleen ystäviä ikuisuudessa. Kuolemassa ne viimeistään otetaan häneltä pois, eikä hänellä kuoltuaan ole mitään niiden vastinetta.

Sentähden, niinkuin ulkomaille menevän on muutettava käytettävät rahansa sen maan rahaksi mihin hän menee, samoin on ihmisen eläessään vaihdettava aineelliset rikkautensa siveellisiksi, henkisiksi, totuuden ja rakkauden rikkauksiksi. Silloin hänellä on rikkautta vietäväksi kuoleman tuolle puolen.

Tässä onkin tullut lausutuksi se, miten ihminen kartuttaa talenttejaan kauppaa tekemällä. Sillä kaupanteko on varsinaisesti ja pohjimmaltaan siinä, että aineellisia ja personallisia varoja ja rikkauksia uhrataan vuorisaarnan moraaliselta pohjalta eli siis Mestarin itsensä tekemän ja johtaman opetus-, valistus- ja kasvatustyön hyväksi. Ainoastaan tällaisen vapaaehtoisen uhrautumisen kautta ihmiskunnan puolelta voi Mestari saada johdon käteensä käytännöllisessä, julkisessa elämässä.

Nyt meillä on tilaisuus uhrautumisellamme osallistua

tällaiseen valistustyöhön. Ken tahansa, Ruusu-Ristin jäsen tai muu, joka tietää saaneensa Ruusu-Ristin Joh-tajan esitelmistä tai kirjoista valoa elämäänsä, hän voi nyt — taloudellisen pulman ollessa kyseessä — osallis-tua tähän työhön, tukea näiden kirjojen syntymistä ja levenemistä rahallisesti. Ruusu-Ristissä on ennen ker-rottu, että viime vuosikokouksessa perustettiin »P. E:n rahasto». Se rahasto on tarkoitettu Ruusu-Ristin Joh-tajalle jonkinlaiseksi »käsirahastoksi». Se menee siis kokonaan henkisen työn ja sen tekijän käytettäväksi. Siihen rahastoon voi nyt ken tahansa tehdä uhrauk-siaan. Me emme voi palvella Mestareita rakentamalla Heille patsaita tai muita muistomerkkejä, vaan autta-malla Heidän työtään, panemalla aineen palvelemaan Heidän siveysoppinsa mukaista valistustyötä.

Tilaisuus kutsuu. Ken kutsun tuntee, hän hiljentyy miettimään, tahtoisiko hän itsepuolestaan tunnustaa Mestarin ja Hänen oppinsa käytännöllisyyden. Hän tunnustaa sen ensin mielessään, sielussaan, ajatukses-saan. Mutta se tunnustus kruunataan fyysillisen tason teossa. Se on tiettyä sekä kokemuksesta että viisaim-pien opetuksesta. Sentähden ihminen mieltii ja tekee tiliä itsensä kanssa: »totta on, että maailma periaattee-neen vajoo yhä suurempaan pulaan. Pelastusta ei voi tulla, elleimme omaksu uutta periaatetta. Sen periaat-teen ovat esittäneet ihmiskunnan viisaimmat olennot, Mestarit, joista maailma ei ole välittänyt. Mutta nyt on tekeillä Mestarin periaatteen mukainen valistustyö.» Minulla on elämässä epämääräiset vuodet käytettävänä. Nyt vielä voin määrätä jonkun verran rahojen käyttöä. Kuolemani jälkeen en enää voi. Mihin »pankkiin» siis

rahoja sijoitan? Mitähän jos Mestarin johtamaan ikuisuuden »pankkiin»? Tai mitä iloa tahdon rahoilla saavuttaa? Personallistako vain? Vaiko yhteistyön iloa Mestarin kanssa?» Ja ihminen jatkaa: »mutta minkä verran voisin rahallisesti osallistua Mestarin työhön? Jospa asia olisi ihan elämäni arvoa koskeva? Jos olisi kyseessä ihan rakkaimpani lunastaminen? Paljonko maksan veroihin? En kait minä niitäkään voisi maksaa, ellei olisi pakko? Sillä ellen maksa, niin ne ulosmitataan. Mutta Mestarille? Siihen ei ole pakko?! Saa tehdä miten vaan. Kiusallista. Entä se »leskenropo»? Mahtaako se olla siinä, että se on yksi penni? En luule. Kai se on siinä, että antaa vapaaehtoisesti kaiken minkä voi antaa. Jos lasken tarkkaan, niinkuin ikuiseni edessä, voin panna 100:— mk. Tänä vuonna. Vuosittain». Ja ihminen tekee niin. Teko tarttuu. Yksi päivä on Jumalan edessä kuin tuhat vuotta. Viisisataa ihmistä miettii ja tekee samoin. He ovat teossa muuttaneet mieltänsä. Toinen miettii tarkkaan ja huomaa: »10.000:— mk. tänä vuonna». Sata ihmistä tekee samoin. Vielä on eräs ihminen, joka huomaa: »100.000:— mk. on sopiva leskenropo».

Älkäämme sanoko: »tuo on leikkipuhetta». Jos esim. talomme on ilmitulessa, emme yritä jäädä pelastamaan irtainta omaisuutta, vaan riennämme itse ulos. Niin on elämä otettava. On käytävä Jaakobin painia oman itsensä ja Jumalansa kanssa ja on voitettava. Hävinnyt on iloton. Voittaja tuntee riemua. Elämä ja Mestari riemuitsee voittajassa.

Mutta niille lukijoille, jotka ajattelevat: »tuo ihminen puhuu hullutuksia», niille esitän anteeksipyyntöni. Kai-

kessa tapauksessa jatkakaamme yhdessä kokemusten koulua. Rohkaiskaamme mieltämme sanomalla: on oleva ihmeellinen kokemus se, kun saamme ylitsevuotavasti rahoitetuksi Mestarin työn, sen valistustyön, jossa on Jeesus Kristuksen siveysopin henkinen valo. Silloin tietäjien vertauskuvalliset lahjat Kristuslapselle muuttuvat todellisuudeksi. Silloin Kristus ei tarvitse syntyä maailmaan enää vain ristiinnaulittavaksi, vaan opettajaksi, kuninkaaksi.

Lopettakaamme näillä Jeesuksen sanoilla: »Mutta Jumala sanoi hänelle: Sinä mieletön, tänä yönä vaaditaan sielusi sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä olet varannut? Niin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, eikä hänellä ole rikkautta Jumalan tykönä».

J. R. HANNULAN KIRJOJA:

Luominen (+ Tubal-Kain, Vedenpaisumus, Isä Abraham)	—	350:—
Sisäisen opettajan seurassa	100:—	—
Vallitseeko ihmiselämässä laki	150:—	200:—
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa ..	—	350:—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	100:—	—
Mitä olemme oppineet?	30:—	—
Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V ..	600:—	700:—
Pekka Ervastian asema (8 vihkoa)	—	300:—
Ihminen, mitä mietit?	100:—	150:—
Jos Kristusta seuraisin	150:—	200:—
Uudestisyntyvä temppeli	100:—	—
Elämänyömmäryksemme rakentuminen	150:—	—
Syntynyttä maailmanuskontoa	100:—	—
Kehityksen järjestelmä	30:—	—
Mestari ja me	200:—	250:—
Ihmisyys	150:—	200:—
Tuomiokausi	150:—	200:—
Tuomiokausi II	150:—	200:—
Paratiisin taru	150:—	200:—
Mestarin sanoma	150:—	200:—
Uudet maat ja taivaat	150:—	200:—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
A ja O ensimmäinen ja viimeinen	250:—	330:—
Kysymyksiä ja vastauksia I	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia II	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia III	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia IV	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia V	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia VI	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia VII	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia VIII	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia IX	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia X	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia XI	220:—	300:—
Pistis Sophiasta Christosophiaan	250:—	330:—
Elämä Jumalassa	250:—	330:—
Vihkimyksistä	250:—	330:—

Näitä kirjoja voi tilata osoitteella: **Neiti Alma Allinniemi**,
Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Samoista asioista puhuu teosofis-kristosofinen aikakauskirja
Pohjolan Valo, 10 numeroa vuodessa, hinta 500 mk. Toimitus:
Turku, Korkeavuorenk. 2 C 31.

TEOSOFIS-KRISTOSOFISTA KIRJALLISUUTTA:

Pekka Ervast:

Ihmisyyden uskonto 200:—.

Tietäjän Aarteisto 2.000:—

J. R. Hannula:

Mestari ja me 200:—.

Yhteisiä kesäkurssikirjoja:

1943	Yksilö ja ryhmä	100:—	150:—
1944	Kehitys	100:—	150:—
1945	Elämän koulu	100:—	150:—
1946	Miten autamme	100:—	150:—
1947	Kirkastus	100:—	150:—
1947	Maininkeja	50:—	—
1948	Jos veljeyshenkeä ois ...	170:—	220:—
1949	Niinkuin taivaissa	250:—	330:—
1950	Elämänongelmamme ...	320:—	400:—
1951	Kristosofiset kesäkurssit	280:—	350:—
1952	» »	330:—	400:—

Näitä kirjoja saa tilata osoitteella: Neiti Alma
Allinniemi, Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Näistä asioista puhuu myös Pohjolan
Valo, 10 numeroa vuodessa, hinta 500:—.
Toimitus: Turku, Korkeavuorenk. 2 C 31.

HINTA 100 MK